

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Boekbespreking van: Threats, weapons and foreign policy

Houweling, H.W.

Citation

Houweling, H. W. (1984). Boekbespreking van: Threats, weapons and foreign policy. *Acta Politica*, 19: 1984(2), 297-299. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3452499>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3452499>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

- het subject een additionele gulden liever uitgeeft aan groepsgerichte actie dan aan persoonsgerichte actie, naarmate de verhouding G^3/S^3 groter is;
- W positief samenhangt met de verhouding g/s (de participatie-ratio);
- het subject een balans realiseert als zijn egoïstische neiging in evenwicht is met zijn collectivistische neiging.

Op basis van de veronderstelling dat de groep groot is en de bestedingsmogelijkheden vast liggen toont Margolis aan dat groepsgerichte besteding het karakter draagt van een luxe-goed. Aan het slot van hoofdstuk 4 wijst Margolis op het contrast tussen zijn eigen model en de benadering van Harsanyi (het bekende dualisme van persoonlijke en sociale voorkeuren van het subject).

In hoofdstuk 5 gaat de auteur nader in op zes aspecten van zijn model, namelijk de afbakening van het begrip groepsbelang, de invloed van een 'satisficing' cultuur, de innerlijke bepaling van de toedeling van middelen naar persoonsgerichte en groepsgerichte acties, de dynamisering van het model (wat gebeurt er als inkomen en bestedingsmogelijkheden variabel zijn?), de verhouding tussen geprogrammeerd en berekenend gedrag en de verwantschap met het begrip 'psychisch inkomen' (volgens Margolis een pseudo-verklarend begrip).

In de resterende hoofdstukken onderzoekt Margolis de toepassingen van zijn model. In het zesde hoofdstuk komt de theoretische toepasselijkheid aan de orde. De auteur vergelijkt zijn model met de gangbare analyse die zijns inziens teruggaat tot vier veronderstellingen (eng eigenbelang, nutsfunctie als goederenfunctie, consumentensovereiniteit en unieke nutsfunctie), kritiseert de literatuur over 'demand revealing' mechanismen van collectieve besluitvorming (in *Public Choice* heeft Tullock onlangs op deze kritiek gereageerd) en geeft een uitbreiding aan het Lindahl-Samuelson model van de vraag naar collectieve goederen (die nader wordt toegelicht in de appendices D en E op pp. 156-164).

In het zevende, achtste en negende hoofdstuk komt de empirische toepasselijkheid aan de orde. Hoofdstuk 7 opent met een afwijzing van het model van de Downsiaanse kiezer. Dit model zou de opkomst van burgers bij verkiezingen onderschatten en omvat de pseudo-verklarende variabele psychisch inkomen (Margolis volgt hier een eerder door Barry gegeven argumentatie). In het model van Margolis, weergegeven op p. 89, is kiezen 'an essentially social act' (p. 92). Margolis leidt de volgende vuistregel af:

- de burger brengt een stem uit, tenzij een uitzonderingstoestand ontstaat;
- de burger overweegt een stem uit te brengen op een minder belangrijke partij als (1) de verkiezingsuitslag toch al lijkt vast te staan en (2) de groepsgerichte partij-differentiaal verwaarloosbaar is maar stemt anders op een belangrijke partij die het dichtst bij zijn eigen visie komt

De auteur onderkent dat zijn model de opkomst van de burgers overschat, maar houdt staande dat hij ook het gedrag van thuisblijvers kan verklaren (pp. 91-2).

In hoofdstuk 8 vergelijkt Margolis zijn model met het model van de Downsiaanse politicus en met Olsons theorie van het groepsgegedrag. Downs' accent op het egoïsme van partijleiders wordt in twijfel getrokken evenals Olsons accent op selectieve stimulansen. De auteur probeert te laten zien dat Olsons theorie een variant is op zijn meer algemene model. In hoofdstuk 9 werpt Margolis met zijn

model enig licht op *capita selecta* van de sociale wetenschappen, zoals de liefdadigheid, de opkomst van heersende elites en het anarchisme.

De betoogtrant van Margolis is soms wat ondoorzichtig, bij voorbeeld op pp. 31-35 over de sociobiologie; zijn opzet is ook nogal pretentius (een gloednieuw alternatief model van menselijke motivatie, zo stelt de schrijver op p. 110). Toch heeft Margolis een prachtige studie geschreven. Het model is origineel en Margolis heeft de inventiviteit en de durf om de gevolgen van zijn model zo ver mogelijk te traceren. Het betoog verliest tegen het einde zijn samenhang, maar is aanzienlijk minder verbrokken dan de studie *Altruism and economy* van Collard uit 1978.

J. W. de Beus

Pat McGowan and Charles W. Kegley Jr. (eds.), **Threats, weapons and foreign policy**. Sage International Yearbook of Foreign Policy Studies, Vol. 5, Beverly Hills: Sage 1980

The fifth volume of Sage International Yearbooks is a substantial effort to bring to bear the methodological apparatus of quantitative social science of the analysis of threats, arms acquisition processes and arms racing. The unifying ingredient of all nine substantive chapters of this volume is the approach used by the authors. For the lack of a better label, one could call it behavioristic. They summarize the main elements: (1) the explicit formulation of a research problem in the form of hypotheses, (2) the delineation of units of analysis and a time-space frame for them, (3) the indexing of variables researched for these units, (4) the adoption of some decision model for the rejection of hypotheses.

In a short introduction, the editors state their commitment to this approach: (...) 'our intention was to bring together in one volume studies by foreign policy and defense experts on the interface between national security and foreign policy behavior that were unique because of their application of newer social science methodologies to the perennial questions of defense and security' (p. 12)

Investigating relations between sets of behaviors observed in some relevant past, is an effort to expose determinants of responses as reflected by associations among data sets. None of the studies assembled in this book then exemplify what Michael Howard would call 'the strategic approach' (Br. J. Int. Studies 2, 1976, pp. 67-75) or what Dray would name the discovery of the 'rational necessity' of action (William Dray, *Laws and explanation in history*, Oxford 1957). The main task of a reviewer of a collective work can only be to give an overview of the main themes of the book, to draw attention to some interesting findings as well as to give some comments on the most important contributions. The book is composed of three parts, focussing on threat - and conflict behavior, on weapon acquisition processes and on arms racing respectively. In chapter 1, Hopple, Rossa and Wilkenfeld exemplify their own approach to the study of comparative foreign policy. Theoretically, their empirical explorations are based upon, but do not substantially go beyond, James

Rosenau's 1966 article 'Pre-theories and theories of foreign policy (in: R. B. Farrell ed., *Approaches to comparative and international politics*). Their research design is a static, cross sectional comparison of the behavior of 56 states in the 1966-1970 time period. It seems to me a drawback of comparative analyses in international relations, that the comparative method, to make sense, requires a universe whose elements are mutually exclusive as well as independent of one another. If the concept of an international system makes sense, the assumption of independence is violated. In chapter 2 Mahoney and Clayberg investigate patterns in Soviet and US crisis behavior as well as the association of the frequency of crisis events with such factors as the state of the strategic balance and the level of conflict throughout the world. They are using a time series set-up with correlation - and regression analysis, ignoring problems of multicollinearity and possible time dependencies within the series. In chapter 3 Abolfathi presents an operationalized version of a rather common sense model of defence spending of one nation, viz. the US from the 1930 to the present. He is linking external threat to threat perception, threat perception to support for/demand of defence spending by the public, as well as support for defence to changes in spending.

Getting satisfactory results for his model, it is not so clear what other models are rejected by these findings. The four chapters in part II of the book range from Kolodziej's interesting analysis of determinants of French armaments sales abroad to a comparison of legislative control procedures of the United States and Great Britain. Part III has two excellent chapters on arms races. After the somewhat tiresome reading of the earlier parts of the book, it is a delight to arrive at these substantive contributions. The chapter by Wallace is a direct and convincing effort to go beyond the persistent 'internal-external debate' of the defence spending literature, in favor of an interaction scheme. Yet it would be wrong to conclude that it is 'proved' now that 'the' hypothesis of domestic impetus is refuted. Such a conclusion would be misleading if for no other reason that it is completely relative to the procedure by which it has been obtained. It is a persistent sign of theoretical weakness that the apparatus of statistics is seldomly used in a theory-neutral way. To give an example of this, we cite two conclusions of quantitative work on the US-Soviet arms race. Using first differences, moving averages and constant prices Wallace concludes from the results of regression analysis that (...) 'within the group of external variables (which together explain 90% or more of the variance) it is noteworthy that the influence of the other superpower's spending is especially important; it has the largest B-weight (normalized regression coefficient) in each equation. In other words, the largest component (though by no means all) of the arms race is an 'action-reaction' process'. On the other hand, using statistical causality analysis as designed by Pierce et al, Majeski and Jones have come to the conclusion that US and Soviet 'military expenditures are independent and therefore there is no evidence of arms interaction. The independence of the military expenditure series (...) means that the predictability of neither is enhanced by consideration of the other' (Majeski and Jones, JCR Vol. 25 (1981), p. 274).

The chapter by the late Gillespie et al. is made out of difficult stuff. Heavily relying on mathematics to model an already complex set of arguments, it requires

a great effort to get a hold on what they are doing. Yet is rewarding to try. Conclusions of interest here are, among others, the effects the allies of both superpowers have on defence spending of the two major alliances as revealed by a comparison of defence spending of both major powers with defence spending by the alliances as a whole. What makes this book not as interesting as it could have been, are two things. First, the relative short time periods under investigation preclude from capturing major sources of variance in the data. Some social processes, such as reversals in the power weight of nations, the spread of industrial production systems or major changes in destructive technology, require long time frames to consummate. In a general way, it is my strong impression that the time spans operated upon in this book, are chosen for reasons of data availability and not on the basis of ideas about the duration of the social processes that are investigated. Secondly, what is conspicuously lacking in all contributions, except the one by Gillespie et al., is a theoretical perspective on (individual) behaviour. Though behavioristic in orientation, there is no effort to connect hypotheses on social processes to some model of behaviour such as learning theory, decision theory or some form of motivational analysis.

H. W. Houweling

A. Peacock and Francesco Forte (eds.), **The political economy of taxation**, Basil Blackwell, Oxford, 1981, 211 pp., f 80,-

In mei 1980 hield het University College in Buckingham een conferentie over de belastingen alwaar twaalf papers werden gepresenteerd. Peacock en Forte hebben deze papers nu bezorgd onder de wat pretentieuze titel *The political economy of taxation* (de verwijzing naar Ricardo's boek uit 1817 ligt er bovenop). Het boek opent met twee analytische bijdragen. De redacteuren presenteren in hun bijdrage een bruikbaar schema van de gedragingen van alle partijen die bij belastingen betrokken zijn (accountants, ministers, bedrijven, kiezers enzovoort). Ricketts laat met behulp van enkele rekenvoorbeelden zien dat utilitaristische en Rawlsiaanse belastingstelsels perverse resultaten hebben. De toon van de bundel is hiermee gezet. Er dient ernst gemaakt te worden met een fiscale grondwet, vinden de theoretici.

De romp van de bundel wordt gevormd door acht empirische bijdragen over aspecten van de hedendaagse belastingpolitiek. Bondonio beziet de Italiaanse inkomstenbelasting. Alworth en Watson schrijven respectievelijk over de hervorming van de vennootschapsbelasting in de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk en over de belasting van ondernemerswinst. Wilson bespreekt de financiering van de Engelse verzorgingsstaat. Dosser behandelt de BTW in het Verenigd Koninkrijk in relatie met de Europese Gemeenschap. Greenaway's onderwerp betreft de belastingen op import en export. Shaw bespreekt de belastingpolitieke problemen van overheden in ontwikkelingslanden. Sandford analyseert de schikkingskosten van de belastingplichtigen.